

Generalløjtnant, Dr. phil. August Peder Tuxen.

Søndag d. 6. Januar 1929 afgik Generalløjtnant, Dr. phil. August Peder Tuxen ved Døden.

Tuxen var født 4. Marts 1853 i Tandslet paa Als, hvor Faderen Mandrup Peter Tuxen, da var Sognepræst. Moderen var Louise Antoinette Augusta Bournonville, Datter af Balletmester Antoine Bournonville. Efter i 1871 at være blevet Student betraadte Tuxen den militære Løbebane, der førte ham frem til vort Lands højeste Kommandostilling, idet han i 1917 udnævntes til kommanderende General i 1. Generalkommandodistrikt samt fungerende Overgeneral. Aaret efter, da han fyldte sit 65. Aar, tog han sin Afsked, væsentligst drevet hertil af Ønsket om at kunne fuldende sit Livs litterære Storværk »Bidrag til den store nordiske Krigs Historie«, et Ønske han da ogsaa fik opfyldt, saa vidt som Værkets niende og afsluttende Bind forelaa i Manuskript ved hans Død.

Gennem sin mødrene Slægt nærede Tuxen en levende Sympati for Frankrig, en Følelse, der kun blev overgaaet af hans Kærlighed til Fædrelandet Danmark, og da særlig til hans Fødeegn, Sønderjylland, hvis Genforening med Moderlandet i 1920 fyldte hans Hjerte med den inderligste Glæde og Taknemlighed.

Tidligt kastede Tuxen sig over militærhistoriske Studier, først over ældre franske («Royal Danois» i »Militærhistorisk Tidsskrift« XVII.) og snart efter over danske militærhistoriske Forhold. Det Arbejde, som han paa dette Felt naaede at udrette, er fra alle Sider anerkendt som ypperligt. Den tydeligste Anerkendelse heraf fremkom, da Lunds Universitet i Aaret 1918 viste ham den Hæder at tildele ham den filosofiske Doktorgrad honoris causa.

Tuxen var først og fremmest Militærhistoriker og først i anden Række Personhistoriker. Indenfor Personhistorien syslede han særligt med sin egen Slægts Historie, til hvilken han har givet flere Bidrag, — det sidste udkom faa Maaneder før hans Død. Som alt hvad der i Tidens Løb kom til at foreligge fra hans Haand, viser disse Arbejder omfattende Kundskaber og en stærkt udviklet Teknik. Endvidere udgav han i 1924 den anselige Bog om Poul Vendelbo Løvenørn, et Arbejde der med nogen Ret kan henregnes til Personhistorie, ligesom han i Tidens Løb, bl. a. i Biografisk Lexikon, har skrevet talrige Biografier af Militærpersoner. I Registerne til »Den store nordiske Krigs Historie« har han givet en

Mængde personhistoriske Oplysninger. Hele Tuxens Forfatter-
skab vidner om hans store Belæsthed og om hans store Evner
indenfor historisk Forsknings Omraade.

Det var da kun naturligt, at vort Samfund i Januar 1919
valgte General Tuxen til Medlem af Bestyrelsen, i hvilken han
havde Sæde til sin Død. Han udrettede her indenfor Skriftud-
valget et meget stort Arbejde, idet han aldrig veg tilbage for at
foretage selvstændige Undersøgelser, naar han nærrede Tvivl om
de indsendte Arbejders Paalidelighed. Hans Begrundelser var
altid omhyggeligt udarbejdede og hans Domme altid retfærdige,
selv om de ofte kunde være noget haardt formede.

Som Taler var Tuxen klar, lunerig, meget ofte vittig og skarp,
og de Mødeaftener, han talte, vil altid mindes af de Medlemmer,
der har været til Stede.

General Tuxen var »en Hædersmand af den gamle Skole«. Han var en dybt religiøs Natur, en flittig Kirkegænger, der hver Søndag sad paa sin bestemte Plads i Kirken, en Mand, om hvem det gamle »En Mand er en Mand, og et Ord er et Ord« tilfulde gjaldt. Han gik aldrig paa Akkord, og sine Meninger lagde han aldrig Skjul paa. Han kunde undertiden være brysk og affejende, noget stødende og utilgængelig, men altid var han ærlig og retfærdig i sine Dømme.

Tuxen spændte vidt i sin historiske Gerning, og hans Virksomhed paa dette Felt vil for lang Tid bevare hans Navn fra Forglemmelse. Vort Samfund har meget at takke ham for, nu da hans Virke er afsluttet.

H. Hjorth-Nielsen.
